

125

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A – CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎN C H E I E R E

Ședința publică din data de 20.06.2012

Tribunalul constituit din:

Președinte: DRĂGUȚESCU MIHAI PANTELIMON

Grefier: IZABELA DANIELA CHIȚU

Pe rol fiind soluționarea cauzei în contencios administrativ formulate de reclamantul
, în contradictoriu cu pârâții
și și intervenienții

ASOCIAȚIA SALVAȚII BUCUREȘTIU și

, având ca obiect anulare act
administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică de azi, în ordinea listei de ședință, au răspuns
pârâții , prin consilier juridic, având delegație de reprezentare la
dosarul cauzei și prin avocați, potrivit împuternicirii avocațiale seria B nr.
2012, pe care o depun la dosar și intervenienta accesorie în interesul reclamantului Asociația Salvații
Bucureștiiu, prin vicepreședinte, cu delegație de reprezentare depusă la dosar și intervenienta
, prin președinte, cu
delegație pe care o depune la dosar, lipsă fiind reclamantul.

Procedura este completă, părțile având termen în cunoștință.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Intervenienta

prin președinte, învederează instanței de judecată faptul că numita în
calitate de vicepreședinte a avut delegație semnată de președintele pentru a semna și
reprezenta pe deplin și depune la dosar dovada în acest sens, respectiv delegație. De
asemenia învederează instanței de judecată faptul că în cuprinsul statutului este
strecurată o croare materială (art. 28, art. 30), ce va fi îndreptată.

Paratul prin avocat, invocă caracterul inform, după
analizarea delegației depusă la dosar de către intervenienta

prin președinte, întrucât se poate observa că aceasta nu este
datată, nu este înregistrată. Totodată apreciază că nu se poate confunda preluarea atribuțiilor cu
delegarea unei persoane.

Paratul , prin avocat, învederează instanței de judecată faptul că cererea
de intervenție nu este admisibilă în fond după casare conf. disp. art. 50 din Cod de Procedură civilă
coroborat cu art. 3 Cod de Procedură civilă, respectiv cu învoirea părților. Totodată disp. art. 315
alin. (4) C.pr.civ. prevede că „la rejudecarea procesului după casarea hotărârii de către instanța de
recurs, dispozițiile art. 296 sunt aplicabile în mod corespunzător”. Arată că nu este admisibilă o
astfel de cerere și, în principiu, părții pe care o reprezintă i se agravează situația, mai ales că se
extinde cadrul juridic

Paratul prin avocat, învederează instanței de
judecată, faptul că prezenta cauză se află în fond după casare și pentru alte motive decât cele ce țin
de competență, prev. de art. 304 pct. 6 Cod de Procedură civilă.

Instanța pune în discuția părților informitatea cererii de intervenție și necesitatea suplینirii
semnăturii cererii de intervenție.

Intervenienta

prin președinte, față de lipsa semnăturii, învederează instanței de judecată faptul că poate suplını
semnătura de pe cererea de intervenție și procedează la semnare, conf. disp. art. 133 Cod de
Procedură civilă. Totodată învederează instanței faptul că este menționată perioada împuternicirii,
astfel că aceasta este datată.

Paratul prin avocat, apreciază că orice persoană
juridică trebuie să dețină un registru de intrare/ieșire, iar preluarea atribuțiilor nu înseamnă
delegarea unei persoane.

CONFORM CU

IK

Intervenienta

prin președinte, învederează instanței de judecată faptul că înțelege să modifice cererea de intervenție, în sensul că înțelege să renunțe la capetele de cerere C și D, urmând a formula cerere de intervenție doar față de capetele A și B care privesc admisibilitatea în principiu și anularea anexei 10.

Paratul _____, prin avocat, solicită ca intervenienta _____, prin președinte, să depună la dosar cerere scrisă de modificare a cererii de intervenție.

Paratul _____ prin avocat, învederează instanței de judecată faptul că modificarea cererii de către intervenienta _____, prin președinte, fără a depune la dosar o cerere scrisă, este un abuz de drept procesual.

Instanța învederează părților faptul că modificarea cererii de către intervenienta _____, prin președinte, nu este un abuz de drept procesual, având în vedere modalitatea concretă a dezbaterilor, și dispune lăsarea cauzei la a doua strigare pentru a da posibilitatea intervenientei _____, prin președinte, să depună la dosar cerere scrisă de modificare a cererii de intervenție.

La a doua strigare a cauzei, intervenienta _____

, prin președinte, depune la dosar cerere modificatoare scrisă.

Instanța pune în discuția părților încuviințarea în principiu a cererii de intervenție în interes propriu formulată de

Intervenienta _____

prin președinte, solicită încuviințarea în principiu a cererii de intervenție apreciind că aceasta îndeplinește condițiile admisibilității, având în vedere prevederile Constituționale, prevederile Legii nr. 554/2004, precum și prevederile codului civil. Apreciază totodată faptul că este vătămat interesul public, având în vedere art. 7 și art. 8 din Statutul Asociației, care poate interveni în momentul adoptării deciziilor ilegale luate de autoritățile locale. Efectele actului administrativ a cărei anulare se solicită afectează interesul public, iar _____ are dreptul la acțiune, conform Constituției, art. 52, precum și disp art. 206 Cod Civil. În ceea ce privește situația agravării prev. de disp. art. 315 alin. 4 coroborat cu art. 296 Cod Civil, apreciază că cererea este admisibilă în judecare după casare, întrucât este vătămat un interes public, domeniile de interes vizate fiind doar cele aflate în statut, iar în prezent Asociația a renunțat la petitele ce adăugau la cerere, astfel că cererea a rămas aceeași, astfel că nu intervine starea de agravare.

Paratul _____, prin avocat, solicită admiterea excepției inadmisibilității a cererii de intervenție formulată de intervenienta _____, având în vedere disp. art. 8 alin. 1¹ din Legea nr. 554/2004, precum și art. 49 Cod de Procedură civilă, cererea fiind inadmisibilă, interesul neexistând, cererea este în contradictoriu cu reclamantul, care are obligația de a verifica legalitatea actelor. Disp. art. 50 alin. 2 și alin. 3 Cod de Procedură civilă de asemenea vin în susținerea respingerii cererii de intervenție.

Paratul _____ prin avocat, solicită respingerea în principiu a cererii de intervenție, având în vedere aplicabilitatea disp. art. 50 alin. 2 și alin. 3, întrucât cauza nu se află în fața primei instanțe, iar învoiala părților nu există. Casarea nu s-a aplicat față de disp. art. 304 pct. 3 ci față de disp. art. 304 pct. 6. Cererea este inadmisibilă având în vedere faza procesuală la care a fost formulată. Totodată, pretenția distinctă nu există, cererile fiind identice, astfel că se exclud. Caracterul abstract al inovării interesului poate fi observat, de asemenea.

_____ prin consilier juridic, solicită respingerea în principiu a cererii de intervenție, având în vedere punctele doi și trei ale notelor scrise depuse la dosar de paratul _____, în prezenta cauză neexistând un drept al asociației care să fi fost lezat în vreun fel. Finalitatea unei cerere de intervenție în principiu, într-o asemenea situație, în cazul admiterii cererii de intervenție, finalitatea va fi aceeași, neputând fi admise ambele cereri, iar criticile sunt inspirate din cererea de chemare în judecată a _____, protejarea patrimoniului nu poate veni în susținerea cererii, formulată la acest moment procesual.

CONFORM CU
ORIGINALUL

Intervenienta

prin președinte, față de aplicabilitatea disp. art. 8 alin. 1¹ din Legea nr. 554/2004, apreciază că în prezenta cauză nu sunt aplicabile organismelor sociale interesate, având în vedere art. 2 alin. 1 lit. a, întrucât art. 8 alin. 1¹ din Legea nr. 554/2004, nu poate veni în combatere, vătămarea decurgând din vătămarea interesului privat.

Intervenienta Asociația Salvați București, prin vicepreședinte, solicită admiterea în principiu a cererii de intervenție, având în vedere statutul Asociației, precum și faptul că proiectul vizează o dezvoltare urbanistică, care și-a schimbat parametri urbanistici, prin planul urbanistic de detaliu.

Paratul, prin avocat, apreciază că disp. art. 8 alin. 1¹ din Legea nr. 554/2004 este restrictiv față de disp. art. 2 alin. 1 lit. a din aceeași lege.

TRIBUNALUL,

Prin cererea introdusă la termenul de 29.02.2012 în prezenta cauză,
a formulat, în contradictoriu cu

, și Asociația Salvați Bucureștiul, cerere de

intervenție în interes propriu, solicitând:

A. Admiterea în principiu a acestei cereri de intervenție, B. Anularea poziției 10 din anexa 1 la Hotărârea nr.136/27.11.2008, relativă la Planul Urbanistic de Detaliu PUD; C. Anularea Autorizației de construire nr.165/61/02.03.2009, pentru imobilul din str. nr. București, Sector ; D. Desființarea de către pârâți a construcției din str. nr. București, Sector, realizate în baza autorizației de construire nr.165/61/02.03.2009.

În ceea ce privește admiterea în principiu a cererii de intervenție, asociația a menționat că justifică vătămarea unui interes public, fiind un organism social care invocă vătămarea unui interes public, pe domenii de interes prevăzute în statutul asociației, protecția patrimoniului constituie o activitate de interes public prevăzută de statutul asociației, iar ordinea de drept și realizarea competențelor autorităților locale constituie o activitate de interes public prevăzută de statutul Asociației.

În ceea ce privește îndeplinirea condiției referitoare la existența dreptului la acțiune, Asociația opinează că are acest drept în temeiul Constituției, art.52 – Dreptul persoanei care invocă vătămarea unui interes legitim printr-un act administrativ de a obține pe calea justiției recunoașterea interesului legitim și art.1 alin.1 și art.8 alin.1 din Lg. nr.554/2004, iar, pe de altă parte, Codul Civil prevede dreptul persoanei juridice de a acționa în realizarea scopului prevăzut de statutul său – art.206 alin.2, prevedere ce a preluat conținutul art.34 al Decretului nr.31/1954 privitor la persoanele fizice și persoanele juridice, în prezent abrogat.

În ceea ce privește fondul cererilor prin care Asociația intenționează să investească instanța spre judecare, se arată de către aceasta că, în legătură cu cererea de anulare a Planului Urbanistic de Detaliu, acesta a fost emis cu încălcarea prevederilor PUZ Zone Construite Protejate, în condițiile în care parcela în cauză face parte din zona Construită Protejată nr.40. Planul Urbanistic de Detaliu a fost emis în absența avizului legal al , pentru că imobilul menționat este situat în zona de protecție a mai multor monumente istorice, printre care monumentul istoric clasa A, Școala Centrală de Fete, situat în str. nr. și înscris pe lista monumentelor istorice la poziția 1206 –B- II-m-A-18924.

Cu privire la cererea de anulare a Autorizației de construire nr.165/61/02.03.2009, pentru imobilul din str. nr. , București, Sector , asociația invocă, drept argumente de fond, faptul că autorizația a fost emisă de o autoritate necompetentă, competența revenea, potrivit legilor în vigoare la momentul emiterii ei, , nu

autorizația a fost emisă în absența avizului legal al , și, nu în ultimul rând, autorizația este emisă în baza unui PUD ilegal.

Cererea de desființare a imobilului construit în baza autorizației este întemeiată, apreciază , atât pentru că prevederi constituționale și legislative cu privire la repararea pagubei permit acest lucru, dar și pentru că legea permite personalului de inspecție al să dispună revenirea la situația inițială,

CONFORM CU
ORIGINALII

JK

deci cu atât mai mult instanța este îndreptățită să dispună revenirea la situația inițială prin desființarea imobilului construit ilegal.

Pârâtul a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a cererii de intervenție formulată de intervenienta

, având în vedere disp. art. 8 alin. 1^l din Legea nr. 554/2004, precum și art. 49 Cod de Procedură civilă, cererea fiind inadmisibilă, interesul neexistând, cererea este în contradictoriu cu reclamantul, care are obligația de a verifica legalitatea actelor. Disp. art. 50 alin. 2 și alin. 3 Cod de Procedură civilă de asemenea vin în susținerea respingerii cererii de intervenție.

Pârâtul a solicitat respingerea în principiu a cererii de intervenție, având în vedere aplicabilitatea disp. art. 50 alin. 2 și alin. 3, întrucât cauza nu se află în fața primei instanțe, iar învoiala părților nu există. Casarea nu s-a aplicat față de disp. art. 304 pct. 3 ci față de disp. art. 304 pct. 6. Cererea este inadmisibilă având în vedere faza procesuală la care a fost formulată. Totodată, pretenția distinctă nu există, cererile fiind identice, astfel că se exclud. Caracterul abstract al inovării interesului poate fi observat, de asemenea.

De asemenea, același pârât, a solicitat respingerea în principiu a cererii de intervenție, având în vedere punctele doi și trei ale notelor scrise depuse la dosar de paratul, în prezenta cauză neexistând un drept al asociației care să fi fost lezat în vreun fel. Finalitatea unei cerere de intervenție în principiu, într-o asemenea situație, în cazul admiterii cererii de intervenție, finalitatea va fi aceeași, neputând fi admise ambele cereri, iar criticile sunt inspirate din cererea de chemare în judecată a prefectului, protejarea patrimoniului nu poate veni în susținerea cererii, formulată la acest moment procesual.

La termenul de judecată de astăzi, 20.06.2012,

a depus o cerere de renunțare la judecata capetelor de cerere C și D ale intervenției în interes propriu, arătând că își restrânge cererea de chemare în judecată, în sensul că cererea de intervenție are ca obiect doar primele două capete de cerere, admiterea în principiu a acestei cereri de intervenție și anularea poziției 10 din anexa 1 la Hotărârea

nr.136/27.11.2008, relativă la Planul Urbanistic de Detaliu PUD, manifestare de voință de care instanța a luat act la acest termen, apreciind că a fost investită spre analiza admisibilității cererii de intervenție ce conține numai cele două capete de cerere menționate.

Prezenta instanță apreciază cererea de intervenție cu obiectul restrâns, astfel cum s-a solicitat de către, ca fiind inadmisibilă, astfel că o va respinge ca atare, pentru motivele ce vor fi menționate în continuare.

În ceea ce privește primul motiv invocat de către pârâtul referitor la faptul că, prin admiterea unei cereri de intervenție în interes propriu după casare cu trimitere, instanța îl apreciază ca nefondat, o cerere de acest fel nu poate fi apreciată ca inadmisibilă pentru motivul invocat.

La prima lectură, prevederile art.315 alin.4 din Codul de Procedură Civilă, combinat cu art.296 din același cod, par că duc la concluzia pe care o susține pârâtul, că o asemenea cerere ar însemna încălcarea principiului non *reformatio in pejus*, care trebuie văzut ca valabil și pentru rejudecarea în fond după casare, în sensul unei agravări a situației pârâtului, prin apariția unui nou oponent, în cazul de față un intervenient în interes propriu, respectiv

Astfel, dispozițiile art.315 alin.4 Cod Proc. Civ. menționează că: „La judecarea recursului, precum și la rejudecarea procesului după casarea hotărârii de către instanța de recurs, dispozițiile art. 296 sunt aplicabile în mod corespunzător.”, iar art.296 arată că: „Instanța de apel poate păstra ori schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată. Apelantului nu i se poate însă crea în propria cale de atac o situație mai grea decât aceea din hotărârea atacată.”

În opinia prezentei instanțe, cele două articole nu pot fi interpretate scoase din context, este necesară o interpretare sistematică în raport de întregul articol 315 Cod Proc. Civ., ele nu pot avea sensul menționat de către pârât, pentru că aceasta ar exclude, *de plano*, orice situație (în sensul general) nouă, aptă (nu ca rezultat produs, ci ca rezultat potențial) să agraveze situația părții adverse.

Într-o asemenea interpretare, orice nou incident procedural, orice nouă probă sau orice situație ivită în cursul noii proceduri de judecată după casare, care nu a existat la judecata înainte de casare și prin care se tinde a se proba netemeinicia poziției „apelantului”, în cazul de față pârâtului,

CONFORM CU
ORIGINAL III

care fusese învins la prima judecată în fond înainte de casare, nu poate fi primită, pentru că ar „agrava” situația pârâtului.

Cu alte cuvinte, dacă am interpreta în acest sens, orice nouă probă cerută de către reclamant împotriva pârâtului, probă ce nu fusese cerută la judecarea în fond înainte de casare, și care „îmbogățește” arsenalul probatoriu pe care reclamantul și-l construiește, încercând să susțină netemeinicia poziției pârâtului, având, deci, teoretic, potențialul să îi agraveze situația pârâtului, ar trebuie respinsă la rejudicarea în fond după casare, ceea ce, în mod evident nu se poate, pentru că s-ar ajunge la o contradicție între dispozițiile art.315 alin.1 și 315 alin. final Cod Proc. Civ.

Ambele articole au fost introduse (312 alin.1 modificat și 312 alin.4 introdus efectiv) în forma de față, în același moment, prin același act normativ, OUG nr.138/2000 și nu poate exista o contradicție între acestea, în rejudicare instanța de fond este ținută numai de dezlegările de drept date, sub orice aspect, de către instanța de control judiciar.

În acest sens, există o singură interdicție, expres formulată în ceea ce privește noul cadru procesual și probatoriu care urmează a se administra la noua judecată, și prezenta instanță opinează că aceasta și lămurește problema pusă de pârât: atunci când este vorba de „drepturi câștigate”, dacă împrumutăm terminologia din raporturile de muncă, foarte ilustrativă în cazul de față, adică situația în care instanța de recurs a fixat cadrul procesual sau anumite probe ce urmează a fi administrate sau, care, eventual, rămân câștigate cauzei.

În orice alte situații, la rejudicarea în fond după casare este admisă administrarea oricărei probe și, în opinia prezentei instanțe, este admisibilă lărgirea cadrului procesual, pentru că, practic, judecata se reia de la momentul inițial, desigur, dacă instanța de recurs nu a fixat alte repere.

Nu mai departe decât în cazul de față, intervenția în interesul reclamantului, formulată în recurs de către Asociația Salvați Bucureștiul a fost admisă în recurs de către instanța de recurs și rămâne câștigată cauzei, cadrul procesual. De altfel, dacă am aplica principiul *non reformatio in pejus* în sensul absolut susținut de către reclamant, nici cererea de intervenție accesorie, care, este drept, doar întărește poziția reclamantului deja existent, nu ar fi admisă, de plano și aceasta are un potențial de „agravare” a situației oponentului – recurentului-pârât (prin aplicarea art.296 la situația din recurs).

De fapt, în opinia prezentei instanțe, *non reformatio in pejus* se referă doar la interdicția de agravare sub aspectul soluției, nu de modificare a cadrului procesual sau sub aspectul probatoriu, nemodificarea cadrului procesual în căile de atac fiind cerut pentru verificarea legalității și temeiniciei soluției instanței de fond, de aceea este necesară păstrarea identității cu situația ce s-a judecat și care face obiectul controlului.

Cu privire, deci, la primul argument invocat de către pârâtul _____, instanța îl apreciază ca fiind neîntemeiat și îl va respinge ca atare.

În ceea ce privește aspectul că este inadmisibilă cererea de intervenție în interes propriu formulată de către _____,

pentru că sunt încălcate prevederile art.8 alin.1¹ Cod Proc. Civ., instanța îl apreciază ca fiind fondat.

Așa cum reiese din actele depuse la dosar, în chiar art.1 al Statutului _____

se menționează că aceasta este „*persoană juridică română de drept privat, nonguvernamentală, fără caracter politic și fără scop patrimonial*”, iar scopul său este, potrivit art.6 din același statut, „*de a se implica în dezvoltarea urbanistică a localităților, în protejarea patrimoniului arhitectural – urbanistic și istoric, în protecția mediului înconjurător, în apărarea proprietății publice, în cheltuirea judicioasă a banului public, în transparența decizională, în accesul la informațiile de interes public și în problematica activității de minerit din România*”.

Conform prevederilor art.2 alin.1 lit.a din Lg. nr.554/2004, legea contenciosului administrativ: „*a) persoană vătămată - orice persoană titulară a unui drept ori a unui interes legitim, vătămată de o autoritate publică printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri; în sensul prezentei legi, sunt asimilate persoanei vătămate și ..... organismele sociale care invocă vătămarea prin actul administrativ atacat fie a unui interes legitim public, fie a drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate;*”.

Aceste prevederi au un caracter general în raport de dispozițiile art.8¹ din Lg. nr.554/2004, care dispune foarte clar că „*Persoanele juridice de drept privat pot formula capete de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea*

CONFORM CU

interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat.

În cauza de față se contestă un plan urbanistic privitor la o construcție edificată într-o zonă despre care se afirmă că este aria de protecție a unui monument istoric cu alte cuvinte, litigiul se desfășoară în domeniul în care activează

Cu toate acestea, organizațiile neguvernamentale care promovează protecția patrimoniului arhitectural-urbanistic și îndeplinesc cerințele legii naționale nu sunt considerate ca având un interes propriu, atunci când invocă *de plano* încălcarea regulilor de urbanism, cu privire la edificii, sau lucrări de urbanism ce nu le afectează în mod direct, personal, așa cum ar fi, de exemplu, o lucrare ce aduce atingere dreptului propriu al intervenientei.

În opinia prezentei instanțe, această situație s-a creat prin introducerea art.8¹ din Lg. nr.554/2004, legea contenciosului administrativ, introducere realizată prin intermediul Lg. nr.262/2007.

Se observă foarte clar, din cronologia procesului de legiferare în domeniul contenciosului administrativ, că inițial art.2 alin.1 lit.a și 2 alin.1 lit.b teza a II-a din Lg. nr.554/2004 au conferit persoanelor juridice de drept privat un drept general de contestare a diferitelor acte administrative prejudiciabile, chiar atunci când era vorba de un interes legitim general, interes legitim public, în formularea legii, pentru ca apoi să precizeze limitele acestui drept, care nu poate fi exercitat absolut, ci decurgând din încălcarea unui drept propriu, fiind deci, subsidiar unei încălcări a unui drept particular al asociației sau organismului (organizație neguvernamentală, așa cum este cazul de față)

Această subsidiaritate, văzută ca o condiție de admisibilitate, este explicată de către autorul propunerii legislative ce a avut ca efect și adoptarea acestui articol, 8¹ din Lg. nr.554/2004, respectiv Lg. nr.262/2007

Sunt precizate foarte clar rațiunile pentru care era necesară această limitare a aptitudinii generale de a ataca un act administrativ, atunci când se apreciază că se protejează un interes legitim general, chiar dacă actul nu îl afecta în mod direct pe inițiatorul acțiunii de contestare: „În acest fel, s-a pus capăt așa-numitelor „acțiuni populare” intentate de diverse persoane de drept privat, fizice sau juridice, care nu erau în măsură să justifice, prin raportare la propria persoană, o vătămare a unui drept sau interes legitim privat și, ca atare, își întemeiau acțiunea numai pe teza vătămării interesului public.” – Prof. dr.Iorgovan, A., Vișan L., Ciobanu Al. S., Pasăre D.I., *Legea contenciosului administrativ (cu modificările și completările la zi). Comentariu și Jurisprudență* – Editura Universul Juridic, 2008, p.188.

Mai mult chiar, în afară de condiția din art.8¹ din Lg. nr.554/2004, care solicită ca interesul legitim invocat să fie susținut numai în subsidiar, ca decurgând din încălcarea unui interes propriu, personal, nici prevederile Convenției din 03/10/1985 pentru protecția patrimoniului arhitectural al Europei - Granada, 3 octombrie 1985*), transpusă în dreptul intern de România prin Lg. nr./1997, nu recunosc organizațiile neguvernamentale care promovează protecția patrimoniului arhitectural-urbanistic dreptul, în mod direct, la o procedură de recurs în fața instanței și/sau a altui organism independent și imparțial stabilit prin lege, pentru a contesta, ca fond și ca procedură, legalitatea oricărei decizii, act sau omisiuni care face obiectul prevederilor acestei Convenții.

În legătură cu cele menționate mai sus, trebuie subliniat un aspect esențial, care explică de ce o intervenție accesorie, în interesul uneia dintre părți, așa cum este cea formulată de Asociația „Salvați Bucureștiul” este admisibilă în prezenta cauză și cea a

nu este admisibilă, făcând astfel și trecerea la cel de-al treilea aspect de inadmisibilitate invocat de către pârâtul , apreciat de către prezenta instanță ca fiind, de asemenea, fondat.

Cererea este o intervenție în interes propriu, unde se invocă un drept propriu – art. 49 alin.2 cere drept condiție de bază ca intervenientul în interes propriu să invoce „un drept al său”, spre deosebire de cea a Asociației „Salvați Bucureștiul”, unde se sprijină doar poziția reclamantului.

Pentru a fi admisibilă această cerere de intervenție în interes propriu, aceasta trebuie să susțină o pretenție proprie, în conexiune cu cererea principală, dar nu identică acesteia, așa cum este cazul de față, pentru că în această situație, cele două cereri se exclud.

CONFORM CU
ORIGINALUL

Este, relativ simplu de observat că, în situația introducerii în caută a unui intervenient, am avea doi reclamanți, ce pretind, fiecare pentru sine, același obiect, ceea ce nu este posibil, pentru că, în această situație cererile se exclud.

Cu totul alta este situația când avem doi reclamanți ce pretind, împreună, același obiect, fiind în *consortium litis* - ceea ce nu este în cazul de față -, cererile celor doi nu se exclud și sunt admisibile.

Prin restrângerea cererii de intervenție s-a ajuns la situația în care aceeași pretenție să fie disputată de către două persoane distincte, astfel că cele două cereri se exclud, prin prisma soluției ce poate fi pronunțată de către instanță.

Pe cale de consecință, având în vedere și acest argument, instanța apreciază că cererea de intervenție în interes propriu formulată de către

este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

În vederea continuării cercetării judecătorești, va fi acordat un nou termen de judecată, 19.09.2012, Completul C11-CA, ora 08:30, cu citarea părților.

DISPUNE:

Respinge cererea de intervenție în interes propriu formulată de intervenienta ca inadmisibilă.

Acordă termen la 19.09.2012, Completul C11-CA, ora 08:30, cu citarea părților, pentru continuarea judecării.

Cu recurs, odată cu fondul.

Pronunțată în ședință publică, azi, 20.06.2012.

PREȘEDINTE
MIHAI DRĂGULESCU

GREIER
IZABELA DANIELA CHIȚU

TERMEN: 03.10.2012, C11 - CA,

TERMEN: 19.09.2012, sala 221, C11-CA, ora 08.30

Reclamant

TC:

Pârât

TC:

Pârât

TC:

Intervenient

TC: ASOCIAȚIA SALVAȚII BUCUREȘTIUL

Intervenient

TC:

07 Iunie 2012

CONFORM CU
ORIGINALUL